

Az igazi lelki élet

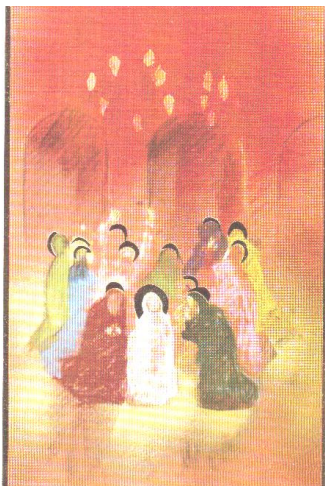
Sokat beszélünk a keresztény ember „lelki életéről”. Minket is gyakran kísért, hogy – lelkit szembeállítva a testivel – lelki életen különböző vallási tevékenységeket értsünk: misére járást, imádságot, elmélkedést, lelki olvasmányt. A szóhasználati zavart fokozza a New Age-féle szellemiség, amely azt a hamis képzetet kelti, hogy a lelki élet a földi, anyagi valóságtól elvonatkoztatott, többé-kevésbé ezoterikus tevékenység, mely csak különleges beavatás után sajátítható el.

Szent Pál valóban megkülönböztet testi és lelki embert, csak hogy ez nem platonista dualizmus, anyag és szellem kettőssége, hanem az öntörvényű és a Lélek törvénye szerinti élet szembeállítása. Szent Pál szerint a testi embert mindenestül az önzés, a saját maga körül forgás jellemzi. Eszerint tehát nem csupán az testi ember, aki parázna, hanem még inkább testi ember a hiú vagy a kevély, viszont a lelki ember, a *pneumatikosz* minden tevékenységében a Szentlélek Isten hatása alatt áll, s a konyhában, dolgozatjavításkor vagy a hitvesi ágyban ugyanúgy lelki életet él, mint amikor imádkozik.

A keresztségben új életet kaptunk. A kereszténység ezért nem vallás csupán, nem filozófia, nem teológiai rendszer, hanem Isten gyermekeinek új minőségű élete. Ezt nevezi a Szentírás örök életnek, mely már elkezdődött bennünk, hiszen a keresztség által rá lettünk oltva Isten belső életére. Jézus nem elégedett meg azzal, hogy ő a Szentlélekkel fölment, hanem megígérte övéinek, hogy nekik is megadja a Szentlelket és ajándékait. Minden megkeresztelt – akár felnőtt, akár még öntudatra sem jutott csecsemő –

megkapja a Szentlelket, s vele a hit, remény és a szeretet csíráját, valamint a hét ajándékot, melyek mindegyike a szeretet megvalósulása és kibontakozása. A lelki élet alapja ezért nem egyfajta erkölcsi erő kifejtés – persze az is szükséges hozzá –, hanem annak tudata, hogy elpusztíthatatlan élet van bennünk: Isten gyermekei vagyunk, az isteni természet részesévé lettünk (vö. 2Pét 1,4).

Úgy vagyunk megteremtve, hogy valakiben legyünk: Isten gyermekei a Szentlélekben. A Szentlélek örökségünk foglalója, míg Isten dicsőségének magasztalására teljesen meg nem szabadítja az ő népét. A megszabadultak gyülekezete vagyunk. De az még nem igazi megszabadulás, hogy megszabadultunk a börtönből, sőt még az sem, ha elfordulunk a bűntől. Az igazi szabadság az, amikor a végtelen jóra szabadulunk föl. Mert a

szabadság nem önérték, csak a szeretni tudás egyik komponense. Ha hiányozna belőlünk, akkor gép lennénk, és nem tudnánk szeretni. Nem a szabadság a végső érték, hanem a szeretet. A szabadság végső soron arra való, hogy az ember oda tudja adni önmagát. Amint a több ezer méteres mélységben rejlő kristálytisza éltető vizet, úgy kell az isteni életet a Léleknek engedelmességgel, új meg új megtérések fáradságos, mégis örömteli munkájával létezésünk legmélyéről a felszínre hoznunk, mindennapjaink világába. Így válhat csak kézzelfoghatóvá a közöttünk minden szakadás ellenére már megvalósult egység, amelynek láttán elhiszi a világ, hogy Krisztust az Atya küldte, s az emberi szívek mélységei visszhangozni kezdik Isten mélységeinek hívó szavát.

Balázs atya

Jöjj el, Szentlélek Úristen!

*Nélküled nincs élet, csak üres sír van, nincs feltámadás,
és nincs a feltámadásba vetett hit, azaz lelki feltámadás.
Nélküled csak üres sír van, üres szavak, üres formák és üres élet,
üres múlt, üres jelen, még üresebb jövő, üres örökkévalóság.
Nélküled nincs Evangélium, nélküled a Szentírás csak holt betű, üres szöveg,
nélküled nincsenek csodák, nincs megváltás,
nincs semmi, csak ami mindig volt,
amióta orrunkból, torkunkból, szívünkől kiűztünk téged,
Teremtőnk adta isteni Leheletet.
Nélküled nincs imádság, csak üres szavak,
nélküled nincs igehirdetés, csak üres prédikációk,
nélküled nincs áldozás, csak evés és ivás.
Nélküled nincs hit, csak hiszékenység,
nincs remény az örök feltámadásban, csak reményvesztett, sápadt reménykedés,
nélküled nincs szeretet, sem Isten iránt, sem az emberek között.
Nélküled minden szeretet bezáruló sír lesz, halálnál is félelmetesebb halál.
JÖJJ EL, ÉDES, VIGASZTALÓ LÉLEK, ATYA ÉS FIÚ LELKE!
Te Krisztus titokzatos Testének, az Egyháznak a Lelke,
őrizd meg népedet a feltámadás erőterében!
Jöjj el, a feltámadott Jézus egyetlen és végső ajándéka,
ki újjáalkotod a teremtést,
ki örök tavaszt fakasztasz lelki romjainkon,
ki újjáteremted kiégett szívünket,
s feltámasztod bennünk a húsvéti hitet,
ugyanazzal az erővel, amellyel Jézus testét feltámasztottad.
**ÚR JÉZUS KRISZTUST FELTÁMASZTÓ SZENTLÉLEK,
IMÁDUNK TÉGED!**
A feltámadt Krisztus által a szívünkbe árasztott Szentlélek, imádunk téged,
lelkünk mélyén a feltámadást indító Lélek, imádunk téged
az Atyával és a Fiúval együtt,
most és mindörökkön-örökké.
Ámen.*

Definítori látogatás a magyar ferenceseknél. Hivatalos látogatáson május 21–25. között hazánkban tartózkodott *Fr. Roger Marchal* ferences definítor generális, aki felkereste a magyarországi és erdélyi ferences rendházakat, és megismerkedett a magyar ferencesek lelkipásztori, szociális és oktatási tevékenységével. A Benelux országokat, Franciaországot, a német nyelvterületet, hazánkat és Erdélyt magában foglaló konferencia francia definítor generálisa – aki két évvel ezelőtt *Fr. Várnai Jakabot* váltotta ezen a poszton – elmondta, hogy a ferencesek legégetőbb gondja ma a hivatásgondozás, ugyanis a legtöbb provinciában kevés az új hivatás. Ugyanakkor a konferenciához tartozó kilenc provinciából a magyar és az erdélyi kivételnek számít, mert itt évről évre van elég alkalmas jelentkező a rendbe. A definítor generális a rend másik nagy feladatának a ma emberének megszólítását nevezte. Mint mondta, Szent Ferenc fiainak alapítójukhoz hasonlóan keresniük kell az evangelizálás új módszereit, hogy Jézus üzenete értő fülekre találjon.

Ferences ikertestvérek életútja. Az egyesült államokbeli *Julian és Adrian Riestter* egyiptetűjű ikrek szinte elválaszthatatlanok voltak: együtt jártak iskolába, együtt utaztak, együtt dolgoztak. Huszonevesen egyszerre léptek – laikus testvérként – a ferences rendbe. Életük nagy részét a New York-i Szent Bonaventura Egyetemen töltötték, ahol az asztalosságtól a kertészkedésig mindenféle karbantartói munkát elvégeztek. Külön szobájuk volt, de közös telefonszámuk. Egy napon születtek, és nemrégiben egy napon, alig néhány óra különbséggel haltak is meg, 92 éves korukban: a halál oka mindkettejük esetében szívelégtelenség volt.

Liszt-hangverseny a Vatikánban. A Liszt-év és Magyarország uniós elnöksége alkalmából a Nemzeti Filharmonikus Zenekar és a Nemzeti Énekkar május 27-én

koncertet adott a vatikáni VI. Pál-audenciateremben, melyet Schmitt Pál köztársasági elnök XVI. Benedek pápa tiszteletére ajánlott fel. A Szentatya a hangversenyt követően méltatta a nagy zeneszerző hitét és művészetét. Kiemelte, hogy a 13. zsolnárt Liszt Ferenc Tivoliban és Rómában való tartózkodása éveiben írta, amikor olyan intenzíven élte meg hitét, hogy szinte csak egyházzenei műveket komponált, és mint ismeretes, a kisebb rendeket is felvette. A zenemű hitének minőségéről és mélységéről tanúskodik. „A zsolnárt Liszt először elimádkozta, és csak utána írta át zenére” – fogalmazott a pápa, aki utolsó mondatát magyarul mondta el. A beszéd után a Szentatya köszöntötte Kocsis Zoltán karmestert, Antal Mátyás karnagyot, Horváth István tenort és a magyar delegáció tagjait.

Új nuncius Budapesten. Új nunciust küld XVI. Benedek Budapestre *Alberto Bottari de Castello* oderzói címzetes érsek személyében. Az új nuncius 1942-ben született az északkelet-olaszországi Montebellunában, és 1966-ban szentelték a Trevisói Egyházmegye papjává. 1973-ban lépett szentszéki diplomáciai szolgálatba, és Ecuadorban, Szíriában, Zaire-ben, majd az Egyesült Államokban teljesített külszolgálatot. Innen 1987-ben misszionáriusnak ment Kamerunba, ahol több mint egy évtized múlva az Ebolowa-Kribi Egyházmegye XXIII. János Kiszemináriumának rektoraként érte első nunciusi kinevezése.

2000. január 6-án maga II. János Pál pápa szentelte püspökké a Szent Péter-bazilikában (Erdő Péterrel együtt). 2005. április 1-jén helyezték át a tokiói nunciátúra élére. Japánban egyik utolsó nagy feladata volt a márciusi földrengés és szökőár, valamint a fukusimai ipari katasztrófa nyomán a Szentatya gondoskodásának kifejezése az érintettek felé. Bottari de Castello nuncius az olasz mellett franciául, angolul és spanyolul beszél.

Forrás: Magyar Kurír

A hónap szentje: Páduai Szent Antal

1195-ben született Lisszabonban, Portugália fővárosában. A keresztségben a Ferdinánd nevet kapta. Apja előkelő lovag volt, anyja pedig igen jámbor nő. Iskoláit a helyi káptalani iskolában kezdte meg, koraérett, világoseszű és erősakarátú volt. Mint ifjú diadalmasan uralkodott minden szenvedélyén. 15 évesen már ágoston-rendi kanonok, majd pappá szentelése után ferences szerzetes lett. 1220 nyarán ugyanis Marokkóból Koimbrába hozták öt ferences vértanú földi maradványait. A látvány indította őt a szegénységre, és ébresztette fel vágyát a mártíromság iránt. Afrikában szeretett volna misszionárius lenni. Remete Szent Antal nevét vette fel. Tudatosan elnyomta tudományos ambícióit is, pedig nagyon ismerte a Szentírást, ezt a tudását azonban évekig titkolta. Afrikába indult, de betegen szállt partra.

Kissé felerősödve haza akart térni, ám egy vihar Szicília partjára sodorta. Itt értesült rendje 1221-es egyetemes káptalanjáról, így Assisibe indult. Innen remeteségbe vezényelték. Tanultságát alázatosságból most is sikerült eltitkolnia. Amikor parancsra helyettesítenie kellett egy szónokot, a rögtönzött szentbeszéd mindenkit ámulatba ejtett. Tudatlannak nézték eddig, de most tanújelét adta nagy, alapos és széleskörű ismereteinek, csodás hatású szónoki képességének. Franciaországban és Itáliában volt vándorprédikátor. Az eretnekek térítésében nagyon eredményes volt. Elsőként tanította rendjében rendtársait hittudományra. Még a romagnai rendtartomány főnökségét is rábízták. Pár év után sikerült ettől a megbízatástól megszabadulnia. Ettől kezdve Páduában apostolkodott egészen haláláig. Tömegek hallgatták, főpapok,

kereskedők, még áruhás banditák is, főképp azonban az egyszerű emberek. Antal mindenkit szeretett, a gazdagok iránt részvételt volt, a szegényekért azonban minden lehetőt megpróbált.

Elhasználta szervezete, szívbaja idő előtt elnyűtte, a kényszerű pihenés sem használt, érezte halála közeledtét. Páduában szeretett volna meghalni, menni már nem tudott, a sietség miatt az utolsó útszakaszt egy rozszart taligán tette meg. 1231. június 13-án, fiatalon, 36 évesen halt meg Pádua elővárosában, Szent Klára leányainak Arcella nevű kolostorában. A Páduai Maria Maggiore-templomban temették el.

Már életében szentként („Il Santo”) tisztelték. IX. Gergely pápa a halálát követő évben, 1232 májusában szentté is avatta. 1263-ban földi maradványait átvitték a tiszteletére emelt hatalmas bazilikába. Amikor felnyitották koporsóját, testét elporladva, de nyelvét épségben találták. XIII. Leó pápa Szent Antalt a világ szentjének nevezte, XII. Piusz pápa pedig az egyháztanítók közé iktatta. Temetése napját, a keddi napot tisztelői azóta is Szent Antal tiszteletére szentelik. A koldusok pártfogója, de közbenjárását szokás kérni elveszett tárgyak megtalálásáért és mindennapi bajokban is. Az utasok, szobrászok, agyagmunkások és porcelánkészítők patrónusa. Ő a védőszentje a pasaréti ferences templomnak is.

Mindenható, örök Isten, te Szent Antalt kiváló igehirdetővé és gondjainkban hathatós közbenjáróvá titted. Add, hogy segítségével a krisztusi élet útján járjunk, és minden nehézségünkben érezzük támogatásodat. A mi Urunk, Jézus Krisztus által.

Forrás: Ferences zsolozsma

A templom misztériuma

*12. Krisztus, az örök Főpap
belépése az örök szentélybe*

Mivel az ószövetségi templomot a szentélyvel a rómaiak lerombolták, így megszűnt az áldozatbemutatás és a papság, fölmerült a kérdés – elsősorban a zsidókból kereszténnyé lett hívek körében –, hogy vajon a kereszténység templom, szentély, áldozat és papság nélküli vallás-e? Ez annál is inkább égető kérdés lehetett, mert Jézus nem papi családból való, hanem „civil” volt: nem tekintette magát papnak sem ószövetségi, sem pogány értelemben. Kivégzése pedig pontosan az ellenkezője egy zsidó szemében mindannak, amit a szentély, az oltár és az áldozat jelent. Hiszen a templom szent hely, a koponyák hegye pedig a holttestek miatt a profánnál is profánabb, a szakrális világ totális ellentéte. És *átkozott, aki a fán függ* – vagyis ki van közösítve a szent népből és a zsinagóga közösségéből. Halálában azonban mégis valami olyasmi történt, mint a zsidó templomi szertartásban: Jézus testében behatolt az örök szentélybe, az Atyához, amikor feltámadt s emberi teste örökre Isten sajátos szentháromságos dicsőségében részesült. Ezzel viszont beteljesítette az ószövetségi áldozatok és az ószövetségi papság vágyakozását:

„Krisztus, mint a jövődő javak főpapja jelent meg, s belépett abba a nagyobb és tökéletesebb sátorba, amelyet nem ember keze alkotott, vagyis nem e világból való. Nem is bakok, vagy borjak vérével, hanem tulajdon vérével lépett be egyszer s mindenkorra a Szentek Szentjébe, s örök megváltást szerzett. Ha ugyanis a bakok és bikák vére meg az üsző hamva tisztátalanokra hintve megszenteli őket, úgy, hogy külsőleg megtisztulnak, mennyivel inkább tisztítja meg lelkiismeretünket a holt cselekedetektől Krisztus vére – aki az örök

Lélek által önmagát ajánlotta föl szeplőtelen áldozatul Istennek –, hogy az élő Istennek szolgáljunk!” (*Zsid 9,11-14*)

Az Egyház igen korán tudatosította és megfogalmazta, hogy Krisztus teste az egyetlen templom, ahogyan erre maga is utalt a szamariai asszonnyal való beszélgetésekor; ő maga a szentély, melynek kárpitja meghasadt, hiszen a katona lándzsája megnyitotta oldalát; és ő maga az oltár, a főpap és az áldozati bárány is; vagyis vele és benne találkozik az ember Istennel.

Most már csak az a kérdés, hogy Jézus örök érvényű húsvéti áldozata feleslegessé tette-e a szentélyt, az oltárt, az áldozatbemutatást és a papság intézményét, hogy csupán a hit és keresztség által érjen el minket ez az üdvösségszerző áldozat, vagy mindezeknek a kereszténységben is megmaradt-e valamilyen szerepe?

Az utolsó vacsorán elhangzott krisztusi parancs: „Ezt cselekedjétek az én emlékezetemre” és Szent Pál szavai: „Valahányszor ugyanis e kenyeret eszitek, s e kehelyből isztok, az Úr halálát hirdetitek, amíg el nem jön” (*1Kor 11,26*), valamint kelet és nyugat kereszténységének kétezer éves hagyománya bizonyítja, hogy a szentély, az oltár, az áldozatbemutatás és a papság az újszövetségben új, tökéletesebb formában jelenik meg a világ végezetéig, hiszen az Úr Jézus egyetlen golgotai áldozata minden szentmisében újra és újra megjelenik az utolsó napig. Nincs többé vérontás, hiszen nem az volt megváltásunk eszköze, hanem Jézus önátadása, mely viszont mint tökéletes hódolat az Atyának, valóságos áldozat és szent lakoma jelenvalóvá válik a szent cselekményben. Az egyetlen és örök Főpap, Krisztus cselekszik a misében az ő papságában szentségi fokon részesült papok szolgálata és a keresztségben királyi papságban részesült hívek részvétele által.

Fr. Barsi Balázs OFM: A templom az időben és az örökkévalóságban c. tanulmánya nyomán

(NEM CSAK) FIATALOKNAK

A Család Éve alkalmából ebben a rovatunkban Balázs atya *Názáret iskolája* című könyvének új kiadásából közlünk részleteket.

*Önmegvalósítás helyett:**Isten akaratának valóra váltása*

Óriási kísértés tör ma az emberre, a „Szindbád-kísértés”: mindent átélni, mindenné lenni, mindent megtapasztalni. Míg fiatal az ember, egy darabig átengedheti magát a sokszínűségnek, mielőtt egzisztenciálisan megkapaszkodnék Istenben. Sodortathatja magát, mondván, milyen szép és végtelenül gazdag az élet, és én nyitott akarok maradni minden értékre, minden életformára, minden emberi kapcsolatra, minden világgyarázatra, minden filozófiára, minden vallásra! Szépen hangzik, de hát az emberiség legfatálisabb tévedései és bukásai mind ilyen szólammal kezdődtek. Tévedés azt hinni, hogy minden értékre egyformán nyitottnak kell lenni! Elsősorban az egy szükségeset kell keresni. A többi mind hozzáadatik.

Pontosan erre való az ifjúkor. Az az értékrend, melyben tizennégy-tizennyolc éves korunk között nevelődtünk, meghatározó marad egész életünkre. Aki fiatalságának ezeket a legfogékonyabb esztendeit elvesztegeti, élete végéig sajnálni fogja. Aki pedig tovább is kitart a mindenre nyitottság ideája mellett, annak élete hamarosan szétesik, lelkileg felbomlik, összevissza lesz, majd teljesen kiürül. Egy darabig még játssza, hogy milyen szabad és nyitott, valójában azonban már rég kiégett, megcsömörlött, unja az életét és undorodik saját magától. Egy normális ember a mélységben igenis zárt, őrzi a világ elől a maga isteni titkait.

Nem lehet, hogy az egész vallásos élet-szemléletünk hamis, amikor azt gondoljuk, hogy valami nagy dolgot kell tennünk, valami fontosat és jelentőségelteljeset kell végbevinnünk? Nem kell ahhoz zseninek vagy kiváló tehetségű embernek lennünk, hogy gigantikus álmaink legyenek, akár öntudatlanul is. Bűntől sebzett tudatunk mélyén

állandóan olyanok akarunk lenni, mint az istenek: úgy akarunk magunknak halhatatlanságot és dicsőséget szerezni, hogy valami nagyot teszünk, marandót alkotunk, ami által leszünk valakik az emberek szemében. Csakhogy amikor az emberek szemében akarunk valakik lenni, akkor nem válhatunk azzá, akivé Isten akar bennünket formálni. Szent Ferenc rájött erre, s még a rend vezetéséről is lemondott, hogy igazán kisebb testvér lehessen, aminek Isten meghívta őt.

Milyen igényes az Isten szeretete, aki érettünk valóban emberré lett, a mi testünket vette magára! Isten Fia megtestesülésével megszentelte a földi élet hétköznapjait és ünnepeit, munkáját és pihenését, imádságát és tanulását, s végigjárta a testi-lelki-szellemi növekedés minden szakaszát és állomását.

A názáreti ház küszöbét csak az lépheti át, aki nem önmagát akarja megvalósítani, hanem Isten akaratát. Názáret arra tanít, hogy dolgozzunk szorgalmasan és becsületesen, kamatoztassuk talentumainkat, képességeinkhez mértén építsük Isten városát itt a földön, de végső soron tökéletesen közömbös, hogy amit teszünk vagy elszenvedünk, mennyire látványos, mekkora horderejű dolog. Tetteink és szenvedéseink értékét egyedül a szeretet adja, amit beleadunk. Isten nem azt várja tőlünk, hogy nagy műveket alkossunk, nem is azt, hogy nagy szenvedéseket vállaljunk – bár sokat kell szenvednünk, hogy bemehessünk Isten országába –, de még csak nem is azt, hogy feddhetetlen, tisztos polgárokként éljünk a világban, hanem hogy krisztusivá, sőt magává Krisztussá, az ő újabb kiadásává váljunk.

Oswald Chambers, protestáns prédikátor írja: „Jézus Krisztus nem azt számítja szolgálatnak, amit érte teszünk, hanem hogy mik vagyunk az ő számára, és ennek a belső titka a személyes azonosság vele, hogy megismerjük őt.”

(folytatjuk)

Balázs atya válasza

Kérdés:

Jézus Krisztus sokszor beszélt az ő és az Atya egységéről, de nem beszélt kifejezetten Szentháromságról és a Szentlélekről mint isteni személyről. Mire alapozódik a keresztény tanítás, hogy a Szentlélek a harmadik isteni személy?

Balázs atya válasza:

Érdekes, hogy előbb fogadta el a kereszténység a Szentháromságot, mint hogy elméleti módon igyekezett volna hitigazságként igazolni. Azonban érdemes azon elgondolkodni, hogy két személy között a legnagyobb titok, a legédesebb valóság a kettejük közötti szeretet. Ugyanakkor itt a földön két ember mindig abban a veszélyben van, hogy „elszeret” egymás mellett. Az egyik így szereti a másikat, a másik meg emígy, a kód, amivel szeretik egymást, nem ugyanaz. Esetenként tragikus következményekkel is jár, ha a szeretet ilyen töredékes, esetleges valóság, ha csak valami, s nem maga is egy személy.

Szokták azt is mondani, hogy két egymást szerető ember akkor szeret igazán, ha nem egymásra, hanem egy irányba néznek. Ez az állítás engem mindig idegesített. Ha ketten összefognak és elköteleződnek egy jó ügy mellett, az nagyon szép, de azért valljuk meg, a szívünknek kevés. Ha csak 'valami' mellett kötelezzük el magunkat, ha csak 'valami' felé tekintünk együtt, az nem lehet tökéletes szeretet, és pláne nem a szeretet teljessége, mert tárgyiasult szeretetté degradálódik.

Éppen azt tanuljuk meg az Evangéliumból, hogy a szeretet nem valami, nem érzés, nem eszme, hanem maga is személy: a Szentlélek. Ő az Atya és Fiú között áramló Szeretet. Mert az Atya úgy szereti a Fiút, hogy öröktől fogva árasztja felé a Szentlelket, és a Fiú ezt úgy viszonzja,

hogy ugyanezt a Szentlelket mintegy „visszaadja” az Atyának. Ez az ő szeretetük kódja, nyelve. Nagyon nehéz ezt megközeleltíteni, de valamit megértünk belőle.

Ezt a Valakit mi megkapjuk, mint személyt, de mint képességet is. A két embert összekötő szeretet a Szentlélek Isten, aki miközben felbomolhatatlan, örökre szóló köteléket hoz létre kettejük között, egyben a Szentháromság életébe is beletestesíti őket, és arra indítja, hogy ők se maradjanak ketten.

Ez a szentmise köszöntésében szereplő „*communicatio Spiritus Sancti*”, a Szentlélek közöltetése, illetve közössége. Vagyis a Szentlélek olyan közösségre lép az emberrel, hogy az „én” legmélyét foglalja le, s ezáltal leszünk képesek szeretni, szeretni Istent és szeretni egymást.

Ezért is a legnagyobb szentírási idézet számomra hosszú évek óta a *Róm 5,5*: „Isten szeretete kiáradt szívünkbe a nekünk adott Szentlélek által.” Ez az „Isten szeretete” kifejezés többjelentésű. Először is azt jelenti, hogy Isten szeret minket, másodszor azt, hogy mi szeretjük őt, és harmadszor, hogy az ő szeretetével szeretjük egymást. Tehát abban a pillanatban, ahogy a Szentlélek belénk áradásával annak a tudatára ébredünk, hogy az Isten végtelenül szeret minket, ebben a pillanatban mi is viszont tudjuk szeretni az Istent, és ugyanezzel a szeretettel szeretni tudjuk egymást.

Szent János evangéliumában az utolsó vacsorán mondja az Úr Jézus, hogy „ahogy az Atya szeret engem, úgy szeretlek én is titeket”. Ez az *ahogy* és ez az *úgy* a Szentlélek Isten legszebb neve. És utána azt is mondja, hogy „úgy szeressétek egymást, ahogy én szeretlek titeket”, vagyis ugyanazzal a Szentlélekkel, őt adva egymásnak. A sokat emlegetett keresztényszeretet nem egy múlékony érzés, nem is csupán egy bizonyos erkölcsi magatartás, hanem maga a harmadik isteni személy, a Szentlélek.

Pünkösdvasárnap és Pünkösdhétfőn ünnepi miserend lesz templomunkban! Egyúttal fatimai engesztelő nap is, ezért vasárnap este 9-kor és éjfélkor is lesz szentmise.

13-án, hétfőn reggel 8-kor a szentmise Páduai Szent Antal ünnepéről lesz, a 10 órai mise viszont **a régi rítus szerint**, Pünkösd nyolcadáról. Közreműködik a pécsi bazilika ének- és zenekara.

A Jézus Szíve-búcsú programja

Július 2., szombat

17.30 Ünnepi vesperás
18.00 Előesti szentmise
(Fr. Németh Paszkál)
utána csendes szentségimádás

Július 3., vasárnap

7.30 Ünnepi laudes
8.00 Szentmise
(Fr. Rácz Piusz)
10.00 Szabadtéri nagymise
(Fr. Barsi Balázs)
utána szentségi körmenet
12.00 Szentmise
(Rédey János)

"Hát nem lángolt a szívünk?"

Hivatástisztázó lelkigyakorlat a Ferences Szegénygondozó Nővérek szervezésében

**2011. július 17-22.
Mátraverebély-Szentkúton**

Szeretettel hívunk Téged is,
ha 17 és 35 év közötti lány vagy,
és szeretnéd felismerni,
hogyan szegődik melléd Jézus életed útján,
hogy mélyebben megismerd Őt,
élete titkát, rád vonatkozó akaratát.
Ha vágyat érzel arra, hogy mindezt közösségben,
imádságban, csendben, előadások,
elmélkedések és beszélgetések közepette keresd,
gyere el lelkigyakorlatunkra!

Jelentkezési határidő: **2011. június 30.**

Bővebb információ és jelentkezés:

Telefonon (33/311-977) vagy E-mail-ben

M. Marianna nővérnél: 08marianna@gmail.com

M. Veronika nővérnél: veronika.n@freemail.hu

Zarándoklat Mátraverebély-Szentkútra. A sümegi búcsúval egy időben, július 3-án tartják tartják a Sarlós Boldogasszony-búcsút Mátraverebély-Szentkúton. Bíró László tábori püspök a szentmise után megáldja a gyermeket várókat, gyermekre vágyókat, a fiatal házasságokat és a jegyeseket. A szentkúti kegyhelyen az utóbbi években több család is jelezte, hogy itt végzett imádságuk után részesültek az addig reménytelennek tűnő vagy orvosilag lehetetlennek mondott gyermekáldásban, ez a nap tehát egyben hálaadás az élet ajándékáért. Az eseményre gyalogos zarándoklat indul Egerből, a Kisboldogasszony-kápolnától (Kisasszony út) július 1-jén, pénteken reggel fél 8-kor. A zarándokút a Mátrán át vezet, érkezés Szentkútra szombat este. Vasárnap a szentmise után autóbusszal viszi vissza a zarándokokat Egerbe. Hálósák, sátor, háromnapos hideg élelem szükséges.

Részvételi díj: 3500 Ft. Jelentkezési határidő: június 24. Információ és jelentkezés: <http://egrinorma.blogspot.com>; egrinorma@gmail.com vagy telefonon: +36 20/803-0591.